

Ellyn höjer sitt svärd till Strössels hals och pressar spetsen mot hans gröna hud.

”Vad sa du?” frågar hon med farlig stämma. ”Säg det en gång till och se vad som händer.”

Cycolosen antar utmaningen, skjuter fram sin haka över klingan och upprepar meningen som aldrig borde ha yttrats från första början – åtminstone inte med min syster inom hörbart avstånd.

”Jag sa att ni borde passa er. Ni är bara människor, trots allt och människor dör som flugor här nere.”

Orden får Ellyn att le. Hennes mörka ögon glittrar och läpparna säras i ett flin som närmast kan liknas vid ett morrande rovdjur.

”Det där lät som ett hot. Allys, vad gör vi med hånfulla skitstövlar som stjälar och hotar?”

Jag rycker teatraliskt på axlarna och kliver upp till hennes sida. Min syster skulle kunna liknas vid en kobra, snabb och impulsiv, men jag är mer som en bergskatt, cirkulerar mitt byte innan jag slår till. Jag känner efter så att läderremmarna håller min bröstplåt på plats, dubbelkollar att armskydden sitter som de ska och drar handen över mitt hår. Det är flätat i sju raka linjer längs med huvudet, där varje avslutande knut är för liten att greppa tag om och dra i. *Allting redo*. Jag svarar:

”Slaktar och äter?”

Ellyn frustar till. Strössels öga smalnar. Från det här avståndet är det omöjligt att inte andas in hans stank – en sur blandning av svett och urin. Egentligen är det sanden under våra fötter som luktar, men vi sover på den, tränar på den, blöder på den så ofta att den praktiskt taget blivit en del av oss – en extra tå, ett nytt ärr över huden. Jag läser av vår motståndare uppifrån och ner. Han är en sorglig uppenbarelse, allt inräknat. Han borde ha varit åtminstone en halvmeter längre än oss, men är istället jämnlång. Det ensamma ögat i mitten av hans buktande skalle är rödsprängt och under den gröna huden skymtar ben och senor snarare än muskler. Runtomkring har barackerna tystnat. Varenda varelse i gallerburarna som omger vår egen har fäst sin uppmärksamhet vid oss. Några har säkert slagit vad om utfallet av den annalkande striden. Inte för att slavar har mycket att slå vad om, bara gömda vapen och morgondagens ransoner.

Jag lutar mig mot min systers axel.

”Tror du verkligen vi får lov att äta honom om vi tar oss an besväret att skära upp honom i bitar?” frågar hon.

Jag låtsas tänka över saken och drar upp en gömd kniv ur mitt högra stövelskaft. Den är inte stor, bladet knappt längre än min hand, men den är vass. Väldigt vass. Jag har skurit rakt igenom ben med den klingan.

”Inte för att det är mycket att äta, men Pelarus skulle nog ha förståelse för mordandet av en tjuv”, säger jag.

Det är en lögn förstås. Vår ägare värdesätter sina bästa kämpar högt. Piskning vore ett troligt straff eller sträckbänken. Eller både och och mer. Men, att få baracken för oss själva ... Jag har drömt om en ordentlig natts sömn i månader och det skulle minst sagt vara lättare att sluta båda ögonen om vi inte delade bur med en mördarmaskin. Även om mördarmaskinen i fråga är enögd, grön och mager som en speta.